

Cenin

— elif-ayvaz · 10 Ağustos 2010

Rahmine tutunmaya çalışan bir
Cenindim ben.
Kırlangıçlar ölürlen
Yaz erken terk etmişti bedenini.
Solmuştu tenin.
Evinin önünde başıboş bir at
Yayılmaktaydı umarsızca.
Zaten tek derdi karnını doyurmaktı.

Direniyordum içinde yerçekimine
Ağır ağır çekiliyordum yeryüzüne.
Suyun çoktan gelmeye başlamıştı bile.
Evinin önünde bir atı tekmelerken
Adamlar
Sen hep bana ağladın!
Çıldırıldı Nietzsche, çıldırıldı cenin
Bağırdıkça sokak ortasında adam
Hep ağladın sen.
Ağrıdı karnın, aralandı bacakların.
Bir karaltı peydahlandı
Beyaz çarşafın üzerine
Gün de geceyi doğuruyordu o ara.
Sen ağladın, cenin ağladı.
Nietzsche çıldırıldı.

Hiç bakmadın yüzüme.
Oysa rahmine tutunmaya çalışan
Bir cenindim ben.
Varolmak istemişim sadece.

-Sonra-
Çıldırıdıktan sonra kendini baştan yazdı
Nietzsche!

Ben!

Rahminden düşen cenin.
Senin bebeğin!
Bir atı tekmelerken adamlar
Evimin önünde
Seni rahmimden düşüreceğim!

7 Ağustos 2010

Elif Ayvaz